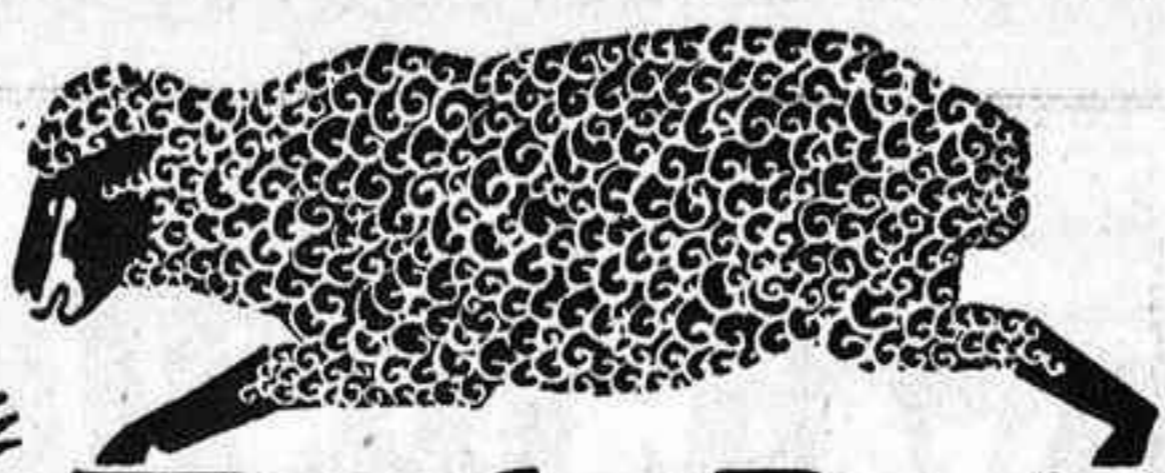

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Acció Catalana
també vol fer la
vaga de la fam

Any II - Núm. 70

Barcelona, 18 octubre de 1932

Preu: 20 cèntims

Misteris de Barcelona

Els jugadors de dòmino que volien volar la presó Model

La cadena de tenebroses maniobres i conspiracions obscures que ens han de portar a la revolució social, mare del comunismo libertario, ha sotraguejat aquests darrers dies els puntals de la societat burgesa fins al més pregon dels seus fonaments.

La policia havia tingut confidències que alguna cosa es preparava, i encara que no se sabia ben bé què, fou extremada la vigilància.

Aviat els veïns de les cases properes a la presó veieren torbat llur ben guanyat descans per uns tan misteriosos com subterranis i nocturns sorolls i s'anaren a queixar a la Comissió municipal per la disminució de la Total Supressió dels Sorolls Urbans, que amb tant d'encert dirigix, presideix y forma el senyor Vachier. Però el senyor Vachier preguntà als veïns, com és natural, l'origen dels sorolls, per tal de començar els estudis necessaris per disminuir-los, si no suprimir-los. Els veïns, però, n'ignoraven l'origen, i aleshores fou quan va ésser avisada la policia, que ja estava a l'aguait esperant l'avis, que considerava imminent.

ELS TREBALLS DE LA POLICIA

La policia, un cop avisada, es tornà a posar a l'aguait, aquesta vegada per estudiar els sorolls. Aviat pogué comprovar que aquests tenien dues característiques alarmants: eren profunds i eren sords, a més de nocturns. Els sorolls consistien en uns cops acompanyats, que duraven uns cinc minuts: boom, boom, boom (així, durant cinc minuts). Després: rrrrrrr. I silenci. I després, altre cop el boom, boom. La policia aviat es féu càrrec del que es tractava: no era altra cosa que la continuació de la revolta de la presó del temps del senyor Anguera de Sojo. Els presos, no podent fer revolució al pati, la feien sota el pati. Amb l'orella col·locada damunt l'adoquinat del carrer d'Entença, es percebien clarament quan el bastó del vigilant del barri no els destorbava, els sorolls misteriosos.

Es tractava, digueren tot seguit els agents de la brigada d'investigació criminal, d'una maniobra criminal que calia investigar, i començaren, sense descans, la investigació criminal, que constitueix la seva única i exclusiva missió en aquesta vall de llàgrimes.

Aviat es pogueren recollir dades concretes: caminant amb l'orella damunt l'adoquinat, es podia seguir la trajectòria del soroll fins a les dotze en punt de la nit, hora en què desapareixia. Era evident que els conspiradors tenien interès a respectar les ordenances municipals; però això no podia ésser més que per despistar. El fet, però, de no durar més de dues hores feia impossible que en aquest temps i en aquella posició violenta els agents de la brigada d'investigació criminal pogueren recórrer el camí necessari per descobrir el lloc on tenien lloc els treballs.

Nit darrera nit els investigadors criminals procuraren seguir la pista, però hagueren de desistir amb durícies a les orelles. Aleshores, el fet d'ésser sords i subterranis els sorolls suggerí a un hàbil agent la idea d'anar a demanar al President de la Generalitat dos valuosos auxiliars: l'un per ésser sords, l'altre per subterranis. Alludim els diputats de la Generalitat senyors Humbert Torres i Palet i Barba.

Amb el seu aparell especial per al descobriment de tresors subterranis, el diputat per Terrassa i el diputat per Lleida, amb les seves disposicions naturals, anaren seguint els sorolls subterranis i sords, i aviat arribaren a una conclusió esfereïdora: es tractava nada menys que de volar la presó cellular!

El boom, boom... eren els cops de picot! El rrrrr... rrrrr... eren les carretilles de terra que treien per la galeria secreta!

—¿No es podria tractar, però, d'una simple escapatòria dels presos?—preguntaren els policies.

—No—respongueren els savis—no, perquè, la galeria va de dret al pavelló dels oficials. Es tracta de volar els oficials!

L'alarma cundí ràpidament en el veïnat, perquè amb una voladura semblant tot se n'aniria en l'aire.

Aviat, la cosa, que es portava amb el major secret, fou sabuda per un periodista, i aquest en féu una informació per a «Luz», de Madrid, que la publicà a dues columnes. Mentrestant, els policies no descansaven; seguint els sorolls, baixaren a la claveguera, i desafiant les infeccions més terribles, no pararen fins que pogueren dir:

—Aquí, aquí està la galeria; aquí trabajan los condenados (a diverses penas).

I feren pujar un agent a avisar d'altres policies perquè detinguessin els sindicalistes més significats, que devien ésser els que treballaven a la mina.

Detinguts els sindicalistes, el policia anà per senyalar el lloc del soroll segons li indicaven els que eren a la claveguera. Escoltant i caminant, escoltant i caminant, arribà davant d'un bar. A dintre, uns parroquians jugaven al dòmino com si res.

—Doble sis!—cridava l'un, i clavava cop de fitxa a la taula, que tot retrunyia.

—Cap-i-cua!—deia triomfal l'altre, tot ventant cop de fitxa.

I, acabada la partida, giraven les fitxes cap per avall, i una mà plena de durícies les barrava.

—Rrrrr... rrrrr... feien les fitxes damunt la taula.

En aquell moment, uns cops —el senyal convingut amb el policia de dalt— es sentiren sota terra.

—Croc, catacroc -croc, croc! croc!

Els jugadors feren un bot espantats, però més s'espantaren de trobar-se amb la pistola del policia.

—Manos arriba! Els havien descobert! Aleshores el policia agafà una fitxa i damunt la taula féu:

—Crec, catacroc-crec, crec! crec!

I els detingué a tots.

Acorralats a preguntes els jugadors confessaren que no eren ells sols que jugaven al dòmino, i aviat foren detinguts vuitanta individus sospitosos a Barcelona i el seu radi.

Comissions de jugadors de dòmino de diversos sectors polítics anaren a veure el senyor Moles per demanar-li la llibertat dels detinguts, però el governador civil, després d'assegurar-se que no es tractava més que de jugadors de dòmino, preguntà amb energia:

—¿De manera que no són més que jugadors de dòmino?

—Sí, senyor.

—I bé; és igual.

I els girà l'esquena.

CONSEQUENCIES POLITIQUES

Frustrada la conspiració a conseqüència de la resonància de les clavegueres que servien d'amplificador comprometedor, fou quan els presos governatius decidiren fer la vaga de la fam i quan Manuel Brunet, en el seu famós article de «La Publicitat», decidí de demanar-los el vot que ja havien negat a l'Esquerra.

I aquest és el secret de la negativa d'Acció Catalana a accedir a les falagueres proposicions i insinuacions dels senyors Macià i Companys d'anar a una unió avantatjosa amb l'Esquerra Republicana. El compromís electoral amb la F. A. I. li ho vedava. El que és dolorós és que en Bernades, que volia que es parlés clar a l'Assemblea del Partit Catalanista Republicà i parlant de donar els vots a l'Esquerra, no comprengué que precisament el menys que es podia fer era fer-ho per no comprometre els cent deu mil vots que el partit té en perspectiva.

Notes de Societat

Els radicals de tota la vida reben anònims firmats per «Un amic que li quiere bien» en els quals els diuen «Lerroux te engaña». Els radicals, però, no s'ho volen acabar de creure encara que tenen una vaga sospita.

L'ENSENYAMENT RELIGIOS DE PAISÀ

—Sí, de Déu només n'hi ha un: és omnipotent, però sobretot no em comprometi.

No és veritat que Lerroux parlava amb Sanjurjo; era Sanjurjo que parlava amb Lerroux

Madrid, 16.—Preguntat el senyor Lerroux sobre els rumors que havien corregut sobre les relacions del cabdill radical amb els capitosos del darrer complot monàrquic, don Alejandro s'aixecà indignat del bany d'asiento d'aigua de San Rafael que estava prenent:

—¿Quién ha dicho complot monárquico?—exclamà—. El que tal dijere no tiene redanos para sostenerlo—afegí, tot gratant-se, i es tornà a asseure.

«Pasa ya de castaño oscuro esta insistencia en calificar de monárquico un movimiento ciudadano que, sin efusión de sangre, había de proclamar la República en España, porque mientras todos los corazones españoles no se sientan profundamente y socialmente republicanos no podrá decirse que la República sea para todos los españoles, es decir, para España toda y no para unos cuantos partidos, por muy españoles que sean. Yo, que he sufrido persecución por la causa republicana, puedo llamar al redil de los ideales aquellos elementos que, por las circunstancias de pasadas conveniencias estuvieron alejados de nosotros, pero que ahora las mismas conve-

Les eleccions al Parlament català “El Be Negre” descobreix l'armari de les candidatures

Es clar!, ha d'ésser El Be Negre el que, com sempre, ha d'esmenar les llacunes informatives de la premsa diària i informar el lector sobre la veritat política del moment. És en aquest sentit que avui podem oferir a la pública curiositat els noms que compondran les candidatures que els diversos partits presenten per Barcelona-ciutat en vista a les properes eleccions de diputats al Parlament de Catalunya.

Esvait l'error, segons el qual tota candidatura plena havia de comprendre 250.000 noms, per haver-se demostrat que aquest era el nombre de votants i no el de candidats, ha estat fàcil als partits trobar els vint noms que caben a la candidatura.

L'Esquerra Republicana de Catalunya presentarà els següents senyors:

- Francesco Macià.
- Ventura Gassol.
- Francesco Macià.
- Joan Lluhi Vallesca.
- Josep Terradellas.
- Francesco Macià.
- Josep A. (ah!) Trabal.
- Francesco Macià.
- Pujol i Font.
- Francesco Macià.
- Pepet Gamisans.
- Francesco Macià.
- Oliveri Sánchez.
- Ramon Vilaseca.
- Francesco Macià.
- Pere Pedro.
- Francesco Macià.
- i Francesc Macià.

(Els llocs restants seran ocupats pel senyor Francesc Macià.)

A la Lliga Regionalista presenten una candidatura de força:

- Juan Ventosa i Calvell.
- Bulart i Rialp.
- Teixidor Puntis i Comes.
- Costa i Deu i Deu Vint.
- Pare Miquel d'Espulgues.
- Emili Barrera Luyando.
- José Sanjurjo Sacanell.
- Melcior Font Sacanella.
- Octavi Saltor-borni-que-hi-ha-un-rec.
- Josep Cabré i Cabré (i Cabré).

(Els deu candidats restants són els fills dels deu anteriors, tots pertanyents a la Unió Catalana.)

La candidatura del «Partido Radical» farà sensació: Alejandro Lerroux Garota. Juan Pich i Pon. Emiliano Iglesias. Juan March. Antonio Lucía. Lázaro Bloch. Señora Hanau de Bloch. Marqués de Zembrano. Marqués de las Alayuelas. Casimiro Giral. Casimiro Santamaría (Mar de Déu!). (Els candidats que falten per arribar a vint no han estat trobats, malgrat d'haver-se ofert aguinado.)

El Partit Catalanista Republicà ha acordat anar sol i presentar la següent candidatura plena per a les majories: Lluís Nicolau d'Oliver. I prou.

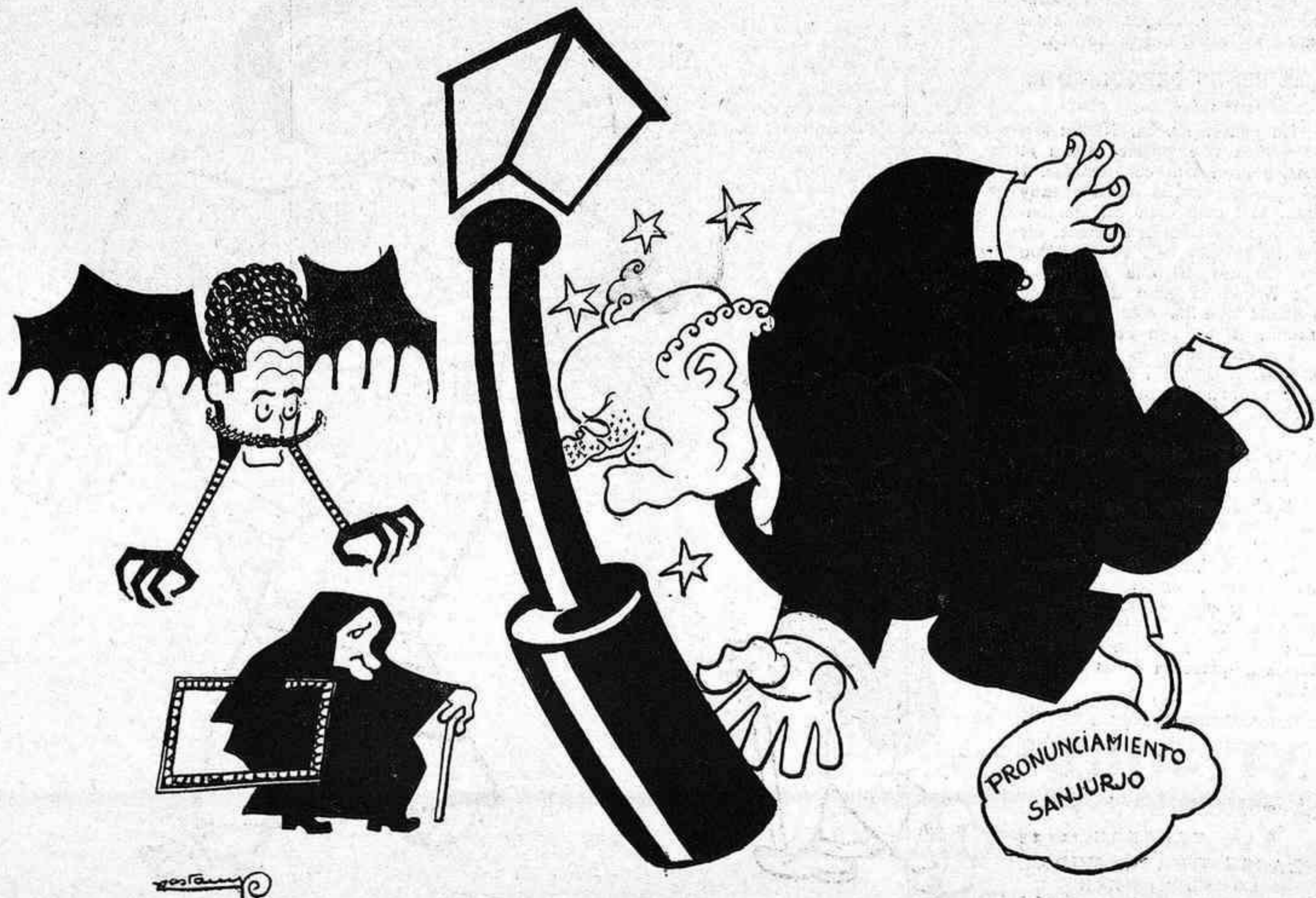
El B. O. C., l'«Extrema Izquierda Federal» i la Unió Democràtica de Catalunya formen el front únic pro-olla-pairol sota la presidència del senyor Carrasco i Formiguera, que es presentarà en qualitat de base.

La Unió Socialista de Catalunya va a les eleccions en qualitat de convidada. Els carlins, en canvi, esperen permís de Roma.

Els nostres èxits

Encara no feia quatre dies que havia sortit a EL BE NEGRE la famosa caricatura sobre la situació dels partits on Acció Catalana Republicana, s'anunciava com a soltera i sola, que li sortia pretendent i el President de l'Esquerra la invitava a fusionar-se amb el seu partit, un bon partit segons deia a la seva declaració. Ella, però, tota ruborosa, demanava uns dies per pensar-s'hi, i el diumenge li contestava que no, que no i que no.

Deu estar enamorada. Però això no és culpa d'EL BE NEGRE, que li havia trobat casador.

Quan un home està de pega...

Lerroux i Sanjurjo...

(Ve de la 1.ª pàg.)

goroso que nunca, ha de col·locar-los sobre de su cabeza en cuanto el poder caiga rendido y maduro en nuestras manos.»

Madrid, 18.—Portades les anteriors declaracions a l'oficina que ha muntat el partit radical per resumir i interpretar els discursos i els silencis del senyor Lerroux, ens ha facilitat el següent informe:

«El caudillo, a pesar de lo que se ha afirmado en contra, mantuvo relaciones con el general Sanjurjo para convertir al republicanismo el golpe monárquico del 10 de agosto, una vez hubiera triunfado, entrando todos, triunfadores y triunfados al partido radical, para formar un partido nacional que tomaría en sus manos el poder y lo que fuere necesario.»

«Si don Alejandro ha negado, al parecer, lo antedicho, ha sido por modestia, bien comprensible.»

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS	
Parlaments Catalans	89
Entrades municipals (en sus-pens)	000
Crides fusionades	000
Accions catalanes	4
Domingos & Marcellinus (no es cotitzen)	
Eleccions (venciment 20 novembre)	250.000

Els Parlaments catalans es mantenen immobilitats a 89 mentre que el paper Eleccions, amb venciment al 20 de novembre, que estan ara a 250.000 no pot fer altra cosa que baixar donada la darrera experiència, en condicions excepcionals, es cotitzà a un 85 per 100 del valor actual. Les entrades municipals estan en suspens i no tenen cap esperança amb el moviment electoral de la Borsa. Les Crides fusionades no han donat cap resultat; en canvi, les Accions Catalanes, que es cotitzen només a quatre, són poques, però segures. Els Domingos & Marcellinus ningú no els vol a cap preu.

I UN BE!

Els «no-catalanes» han proposat divuit «enmiendas» a la lletra d'«Els Segadors».

En Lluís Capdevila i Monocle diu que es proposa renovar la Comissió de Cultura de la Generalitat.

A la Diagonal, 379, han rebut les darreres novetats en empleus municipals.

En Gandhi ja ha parlat. I naturalment, ha estat per a demanar una parella de mitjons «Molfort's».

La guàrdia civil confraternitzà amigablement amb els rabassaires del Penedès.

Als bons fumadors els ha estat terminantment prohibit treure fum pel nas de dues a quatre.

«Aoció Catalana» ha demanat relacions formals a l'«Esquerra».

L'«Esquerra Republicana» ha respost a l'«Aoció» que preferia quedar-se per vestir sants... laics.

L'arquitecte Nicolau M.ª Rubió ha caçat 363 perdus.

En Pau Casals ha instrumentat per a «jazz» la Novena simfonia de Beethoven.

L'«Orfeó Català» estudia el foç d'«El Rei del Jazz».

Acadèmia SANT JORDI

DIBUIX - PINTURA - MODELAT
DIRECTOR: R. TÀRREGA • TELEFON 11435
Preparació adequada per a l'ingrés a les Escoles d'Arquitectura, Enginyers, Aparelladors, B-illes Arts, etc.
CLASSES ESPECIALS PER A SENYORETES

amb el cor a la mà.

UNA RECTIFICACIÓ

Quan la vinguda del senyor Azaña a Barcelona vàrem explicar una anècdota del senyor Aragui, segons la qual, aquest, en presentar la senyora al senyor Menéndez li digué:

—Tengo el gusto de presentarle a mi esposa y no le digo que es la suya porque la de usted es más bonita.

Un amable comunicant ens escriu que la versió autèntica de la presentació fou:

—Tengo el gusto de presentarle a mi esposa y no le digo que es la suya porque usted está mejor servido.

Queda complagut el nostre amable comunicant i restablerta la veritat.

Ens alegrem del seu ràpid restabliment.

«Vols-hi jugar que és la reclam de la pel·lícula «El hombre y el monstruo» que s'estrenarà aviat!»

L'EX FUTUR EX MARQUES

Hem rebut una carta en la qual se'ns diu:

«EL BE NEGRO no sap que una comissió de la Cambra de la Propietat Urbana, composta per tres incondicionals d'en Pich i Pon, els senyors Mas Yebra, Culilla i Ragull, va anar a trobar a Alfons XIII en la darrera visita que aleshores encara rei d'Espanya va fer a Barcelona i li demanaren un títol de marquès per a en Pich i Pon.

«Quan la comissió es presentà al palau de Pedralbes, en Pich es trobava al despatx del rei. En ésser anunciats els tres propietaris, en Pich va dir:

—«Vienen a pedir un título para mí.

«El rei va contestar:

—«Por mi parte, concedido. Lo recomendaré al gobierno.

«Aleshores en Pich va sortir per una porta lateral, i els senyors Mas Yebra, Culilla i Ragull entraren a fer la petició que consta oficialment en els documents de la Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona.

«Es deu sols a què la monarquia va caure abans d'hora que en Pich no pugui dir-se ara ex marquès.»

L'em present al nostre comunicant que si EL BE NEGRO no sabia tot això, ara ja ho sap.

¿ES VENEN PERQUE NO ES VENEN?

En canvi, EL BE NEGRO sap una cosa que potser ignora el nostre espontani col·laborador. I és que no tindria res d'estrany que, vist com com van els negocis periodístics i, sobretot, els de la política, en Pich i Pon es vengués EL Dia Gráfico i La Noche al grup d'amics de l'Azaña que ha comprat darre-rament El Sol i la Voz.

I si en Pich no es ven, a més a més, L'Opinió i La Humanitat, és ben bé perquè no són d'ell.

A «EL PROGRESO» S'HAN PROMES

A El Progreso, amb l'entrada al partit dels elements que hom sap, hi han entrat 40.000 duros, diuen, bitllo bitllo i els en han promès altres tants per primer d'any si fan bondat. Sembla que els redactors no es fien massa de promeses i prefereixen quaranta duros a fi de mes.

Els viatges formen la joventut... i desformen els pantalons

Universitàries
Passem, lector estimat, perquè tu ignoris que els companys de medicina que acabaren la carrera el curs passat, han realitzat un viatge d'estudis per França, Alemanya i Suïssa. Passem perquè no t'hagis assabentat que admiraren en llurs recerques, casos d'argíria hepàtica intestinal, d'icterícia, de cirrosi...

Ja no passem tant, però, perquè desconeguis que a Brock, cantó de Fribourg, varen efectuar una comida a la vinya usanza suïssa, servida per guapas mozas con cojias, no faltando la clásica sopa de crema con setas ni la nata con frambuesas, ni el verdadero gruyère, que diera fama y nombre al condado, ni los vinos más selectos del país.

Però, pel que no passem, perquè vaja, no s'hi pot passar, és perquè tu ignoris les gestes del viatge. Que se t'oculti el patriòtic anhel amb el qual els simpàtics doctors Ferrer Cagigal i Salvat Navarro, han compost a l'alimón una crònica els paràgrafs mes sobresortints de la qual, vista la teva deixadesa, et reproduïrem.

Diu així:
Del pórtico de nuestra Facultad partían a las cinco de la mañana, dos Auto-cars que conducían 56 muchachos, jubiosos, con el espíritu abierto a todos los vientos, con la curiosidad propia de los pocos años y ansiosos de asimilar cuanto pasase ante su vista; científico, bello e interesante.

Llegamos a Ginebra, de noche; a este nombre mágico va unida hoy la suerte de los pueblos, «La Sociedad de las Naciones».

Apenas cien metros más y nueva parada, ante una piedra en plano inclinado, en que se perpetúa a través del tiempo y como ejemplo de los grandes errores de los hombres, el sitio donde fué quemado vivo, el gran catalán aragonés, el sabio precursor de la de la fisiología circulatoria, el insigne Miguel Servet. Allí, mi ilustre compañero, el profesor Salvat y Navarro (1), hizo gala de su erudición y glosó algún pasaje de la vida de Servet y expresó algún irónico comentario, de su muerte.

Salida para Laussane, carretera espléndida, asfalto, aceras, alcantarillas, el profesor Salvat (2) canta las excelencias de la Higiene Pública Suiza e invoca a los Dioses Olímpicos, diciendo: ¡Alcantarillas hasta en la carretera! ¡Mirad, muchachos!!

Un altre fragment immortal:

VERSALLES
Y procuramos ponernos a tono con tanta grandeza magnífica como plasmaron los siglos en Versalles, con las mejores materiales de la Historia y de las Artes;

— En què quedem? Va sola a les eleccions o hi va acompanyada?
— És com si hi anés sola.

UN PRECURSOR

Sempre havíem cregut que l'atavisme era una mena de llei de Jurisdiccions de la qual ningú no se n'escapa i ara n'hem rebut una confirmació plena en llegir la darrera obra — obreta — d'en Rovira i Virgili, «El Corpus de Sang». Resulta que a l'any 1640 hi havia un conseller de Barcelona que es deia Pere Joan Xirau. L'obra d'en Rovira i Virgili no cita el segon cognom d'aquest Xirau, però tant la lògica com el sentit comú ens diuen que no pot ésser altre que Palau.

(1) — Oh! n'envia o sortir sense res el cap

(2) — Ah! No! Ja porto la bolna

EL BLOC DEL PEATÓ

Sr. Director:
Al «Coliseum», divendres passat, vaig intentar de demanar un seient de pati amb aquestes paraules amables:
—Vaja, que de «guixeteres» com vostè no en corren!
..i si em descuido provocho una sardana dels de l'assalt.
Sense anar més lluny, un conegut del pis de sota a casa va invitar-me a visitar una flamant tocineria d'un cosí seu, i jo, per auo d'afaiagar l'afortunat propietari, vaig opinar amb tot l'aplom de què sóc capaç:
—Senyor meu, jo d'això en dic una magnífica «porqueria»!
El tocinaire no sols em va dir el nom del porc, sinó que fins em tragué de casa seva fent-me tres botifarres que, lamentablement, no eren de la Garriga.
Senyor Director, ja veu que així no puc ni vull continuar-hi de cap de les maneres.
Pendent de la seva resposta i amb gràcies anticipades i records a tots els redactors de la casa, s'acomiada de vostè el seu lector i servidor amatent.

DELICADESES

Els que fem aquest periòdic i alguns que ens el fan, vàrem ésser obsequiats dissabte passat amb un sopar excel·lent dels propietaris del restaurant nocturn del carrer d'Escudellers Le Pingüin. Durant l'àpat, la gramola va amenitzar les converses amb l'execució de l'immortal himne d'EL BE NEGRO, que fou escoltat amb l'emoció pròpia del cas.

Com que els nostres amics són més amics nostres, encara, que els amics dels nostres amics, no és d'estranyar que desitgem en públic i en privat tota mena de prosperitats al Pingüin i als seus propietaris. Consti que se les mereixen, encara que no ens haguessin convalidat.

Correspondència

Altaveu. — ¿Voleu dir que sota aquest pseudònim no s'hi amaga en Xavier Regàs?
L. L. — De cap manera.
Ibàñez. — Amb el temps ho fareu bé.
Pujol. — No ho hem entès.
«Mecachis». — No es pot matar tot el que és gras.
Be-caina. — Arribà tart.
Escorçó. — Id. id. Veurem si se n'aprofita alguna cosa.
«Adelante». — Bona informació!

orelles esgarrriades

Política i necrologia

En la secció política de Las Noticias del dia 12, hi trobem el següent:

Entre las candidaturas para el Parlamento de Cataluña que circulan estos días, se ha hablado de la patrocinada por Acció Catalana, compuesta por los señores Nicolau d'Oliver, Martí Esteve, don Amadeo Hurtado, don Santiago Gubern y don Pedro Domingo, hermano del ministro de Agricultura.

Descansen en paz y reciban su afligida viuda doña Josefa Burusco, hermana doña Eloisa y demás parientes, así como el Claustro del Instituto, el testimonio renovado de nuestra sincera condolencia.

No cal dir que EL BE NEGRO fa seus els necrològics sentiments de Las Noticias.

La Moral i la Te'efònica

Al nou llistí de telèfons, pàgina 41 de la relació professional, hi ha un títol escrit així:

CULISTAS

Fins on hem arribat!

Amics de la cultura

Retallem del número 2 de la revista Teatre Català, en la secció «Cua de gall»:

El nostre servei d'informació és perfecte i va a 80 HP per hora.

A HP regalat, no li miris el dentat.

El món diplomàtic

El manifest dels presos governatius que publica la Soli, acabava així, segons la reproducció que en féu La Publicitat:

Así, de esta manera, conociendo todas las particularidades de nuestras detenciones, la decisión que hemos tomado de practicar la huelga del hambre, no solamente será aprobada por los embajadores en general, sino que de ellos tendremos, durante las horas de hambre y de fiebre, su simpatía y su apoyo. Los presos gubernativos

No veiem perquè els ambaixadors han d'aprovar la vaga de la fam. Com no sigui l'ambaixador de la Granja Royal...

VIES URINARIES DEFECTES SEXUALS POLICLÍNICA FARRE PIJOAN RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.ª

Frivolitats

El nen Aiguadé fa col·lecció de tovalloles... russes.

Els de l'ADLAN (amics de l'art nou) preparen una revista fosforescent. Hi col·laboraran en Poix, en Gasch, en Sindreu i en Muntanya i la llegiran en Poix, en Gasch, en Sindreu i fins en Muntanya.

SABAD
Rebudes les novetats de la temporada
R. Catalunya, 13, pral., 3.ª
Telèfon núm. 18517

MOLT

Sembla que al Centre de Dependents estan disposats a estrenar totes les obres inèdites dels autors incompresos del país!

Gràcies a Déu!
Gràcies a Déu, perquè així, finalment, podrem veure les ignorades obres mestres dels Carrions, Vinyes, Bertranés i Durans i Bernats i ja tindrem elements per no haver-ne de dir mal sols per referències.

Per qui serà el primer Premi Ignasi Iglésies? (5.000 pessetes per la millor obra de teatre català escrita des de 2.000 anys abans de Jesucrist fins a la data). Per qui serà?
No ho sabem. Però mentre l'autor agraciats sigui ben esguerrà i ben republicà, ja estarem satisfets (Creu-t'ho!).

Dintre pocs dies apareixerà el penúltim número del valent setmanari *Teatre Català*.

Es comprèn. El seu únic lector ha agafat una pulmonia i es tem un fatal desenllaç. En

aquestes tristes circumstàncies, ja es comprèn que la publicació de *Teatre Català* és superflua.

En les darreres representacions de *Desitjada*, al Romea, ha estat remarcada l'absència dels simpàtics viatjants de comerç que amb tanta bona voluntat intentaven, encara que no amb gaire èxit, animar les tres primeres funcions.

El fet és molt comentat per les fondes del país.

El senyor Honorio Maura (fill del senyor Antoni Maura, germà dels senyors Miguel Maura i del Duc de Maura) ha estrenat darrerament al Teatre Barcelona una obra que es titula *Por sus pasos contados*.

Per excitar la malsana curiositat dels fills de pis, els anuncis diuen que aquesta obra no és apta para señoritas.

Ni per a les persones mitjanament intel·ligents — afegim nosaltres.

Galeria de republicans il·lustres En Pich i Pon quan era petit

(Es una foto «Be Negro»)

La nostra ja acreditada i dignament celebrada col·lecció de retrats d'infantesa s'ha vist enriquida durant aquests darrers dies amb la prestigiosa adquisició del document gràfic que avui posa unes ditades d'exquísita puerilitat a les nostres recatades columnes. (Copii, copii senyor Preses!)

Si en un temps no gaire llunyà (a nosaltres ens sembla que va ésser ahir) el «tot Barcelona» va viure uns moments de delirant apassionament polèmic tractant d'aclarir la procedència del diminut Cambó que fou hoste de les nostres columnes abillat de marinera i amb un inofensiu cèrcol a les mans, avui amb tanta modestia com ahir, però no pas amb més modestia que demà passat, tractem de renovar aquella magna gesta periodística mitjançant la publicació del preciós retrat d'infantesa que temps ha ve produint ensomnis al conegut humorista del barri de La Salut senyor Carles Sindreu i Fivaller. I bé, ex-angularem fer planera la nostra veròbula d'aquests instants: l'infant guerrer que no ens somriu en aquesta fotografia no és altre que en Pich i Pon quan tenia quatre anys. Tanmateix no precisem unes dots de psicòleg gaire afinades per endevinar i fins anticipar, o si tant volen les dues coses a la vegada, la rectitud d'esguard, el sentit autoritari i republicà que s'atapeix eloqüentment en tots els rosats sacsons del seu rostre d'infant prodigi. Per altra banda, constateu amb quin a-

plom, amb quina serena felicitat juga el paper de semi-submergit en aquest bany-maria del vestit-llaua! Llaua!... Sota aquest signe, més d'un jori esdevingut arc triomfal d'impulsos *terrouxades*, Pich i Pon ha fet camí vers les catifes torbadores de la popularitat i tot rabeiant-s'hi ha parit diaris, ha amoixat bigotis i el seu parlar ha estat fecund en sabroses eniquiponians. Aquest Pich i Ponet del qual avui en gaudim la «foto» ja era, dit sigui de passada, un Pich i Ponet de *padre y señor mio*. Si més no ho justifiquen les paraules amb què s'adreça al fotògraf, mentre aquest manipulava dins les intimitats de la seva màquina professional: «¿A quant s'ha fet el dòlar, avui? ¿Què te'n donaran d'aquesta fotografia? Perquè no et fas del partit radical, «ti-fa»?...»

PRINCIPAL PALACE
CINE PARÍS
Tots els dies l'èxit de la formidable pel·lícula

CARCELERAS
totalment parlada i cantada en espanyol
Un triomf definitiu de la millor producció nacional
Exclusiva BALART i SIMÓ

FÉMINA
LA REVELACIÓ DE LA TEMPORADA
MAX DEARLY en
AZARIS
la ley de las compensaciones

KAN'ZELLE NITOUCHE
Propera estrenada al TIVOLI

EL BE NEGRE

En aquells temps — els lectors ja saben a quin temps es referia la gent quan la gent diu aquell temps — era cosa facilíssima per un revolucionari de muntanya fer-se passar per duc o príncep després d'haver segrestat un duc o un príncep i posar-se els seus vestits. Tot-hom sap també que aquesta cosa era tan fàcil perquè la gent que feia això eren cantants famosos que tenien les mans ben cuidades i el mateix podien fer un paper que un altre.

Això és el que els passa als còmics que fan un film que es diu «Fra Diavolo» que fan al Capitol. I com que aquest «Fra Diavolo» s'ha guanyat una fortuna cantant al Metropolitan de Nova York, no té cap inconvenient a fer de bandit per la justícia i el dret dels pobles i gràcies a ell es pot proclamar la república, una república cantada, com és de suposar.

El senyor i la senyora Lladron de Guevara s'embarquen al Catalunya en un film que es diu «Niebla», que traduït literalment al català vol dir «Neula». El que els embarca és el senyor Benito Perojo i es pot dir allò de «qué amigo eres Benito» que d'una altra manera diuen els castellans. «Niebla» és un film de mar sense aigua per on navega un vapor sense vapor, portat per uns marins de conserva, és a dir, de llaua, i per acabar-ho de completar, amb un naufragi, en el qual no hi mor cap dels responsables. I el que és més, sense una gota de boira. Mai no havíem vist tan poca formalitat.

«L'Express de Xanghai» no és, precisament un café express, perquè el café express treu la son, sinó un tren express que va cap a Xanghai i porta la Marlene Dietrich ressuscitada després del darrer fusellament que va patir a «l'atalidad», que es veu que no era tan greu com deien. Afortunadament en el darrer film no la maten i els seus amors, també amb un militar, tenen un final feliç, per la qual cosa cal felicitar l'empresa del Coliseum que s'estalvia les despeses de l'enterrament d'una estrella tan important com aquesta. El decorat és de Batlle i Amigó i l'atrés de la casa Capistrós. Vestuari Paquita. Es un film Paramount.

Els èxits d'EL BE NEGRE són d'aquells que sorprenen a la mateixa empresa. Ara mateix, per haver fet unes insinuacions sobre la conducta del representant americà de la Universal a Espanya, Mr. Blum, el Govern, sense mirar-s'hi gens ni mica l'ha expulsat del territori. Una cosa en la qual per part d'EL BE NEGRE no hi havia el més petit ànim d'ofendre, sinó només una senzi-

lla broma inofensiva, ha portat al Govern a tan greu resolució. Procurarem, en el successiu, ésser més circumspectes i més comedits amb les nostres paraules.

Avia veurem «Muchachas de Uniforme». Sembla que a l'últim les empreses s'han donat compte que el cinema és un art i alguna cosa més que un local a les fosques.

També diuen que aviat veurem «L'Opera de Quat' Sous» de Pabst, film que amb tanta insistència hem demanat. Aquesta notícia ve a confirmar les consideracions que acompanyen l'anterior, i demostra que els èxits d'EL BE NEGRE no sempre són tan fàcils d'acomplir com semblava.

Els amics de la música divertida; els amics de les noies boniques (alusió discreta a la Marta Esgerth); els amics de passar una bona estona; els enemics d'en Roberto Rey, faran bé de no deixar-se escapar «Erase una vez un vals», opereta cinematogràfica de Franz Lehar que donen al Fantasio.

Ningú pot negar el p.ens diaris del
Fantasio
produïts per la presentació de
MARTHA EGGERTH
en
Erase una vez un vals
Opereta de FRANZ LEHAR
Una exclusiva
FEBRER & BLAY

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79651
SESSIÓ CONTINUA de 3 a 8 1/2 i de 10 a 12
Localitat única, seient 1 pla.
Noticiaris, Reportatges i Documentals
FOX
Demà nou i important programà
Equip sonor, n. C. A. Photophone

DESITJADA
Clamorós triomf de
Josep M.ª de Sagarra
Tots els dies al
Teatre Català Romea
Companyia VILA-DAVI

GRAN TEATRE ESPANYOL
Companyia de vodevils i espectacles musicals
Primer actor i director:
JOSEP SANTPERE
Totes les nit l'èxit epopèic del segon vodevil sonor de l'any, de Francesc Trecas i el mestre Pous
L'amor capgira un país
!!! El triomf de l'èpica !!!
Còmics, Kumbas, Tàngos
!!! Es canserà d'aplaudir !!!
I la recomanarà als amics

El Be Negro
Els de l'Adlan també preparen el seu «pinyot» sensacionalista. Sembla que es tracta d'una exposició de manifesos surrealistes amenitzada amb dibuixos d'en Grau Sala i decorada amb corbates d'en Sebastià Gasch.
El dret d'entrada consistirà en un retrat d'infantesa que encara no posseïxi en Carles Sinareu.
L'Associació de Cartellistes ha trobat inacceptables les bases del concurs de cartells convocat per l'Opimó. Troben que, en veritat, per ésser un diari d'esquerra demostra massa poca amor pels humils. Les bases, segons els cartellistes, havien d'establir el premi obligatori, per malament que esgués el cartell, i accésits de cinc-centes pessetes per tots els altres concursants. Al cap i a la fi, tant esforç costa a un mal pintor fer un mal cartell com a un de bo, fer-lo bo. ¿On és la justícia social?
El pintor Joaquim Sunyer, a Sitges, està pintant el retrat d'Aurea de Sarrià, representant una alegoria de l'abundància, flanquejada per dos àngels bufadors, un dels quals és Josep Maria Gol i l'altre el senyor Ambrosius Carrion.
El pintor Alfred Sisquella ha augmentat la seva discoteca amb el disc d'«El Be Negro».
L'Associació d'Artistes GAI ha obtingut darrerament la subscripció del senyor Cambó.

El nostre fulletó

Novel·la
CAPÍTOL IX
(IV DE LA SERIE APOCRIFA)
VIDA I MIRACLES DEL SR. SOLER

Aquella camisa de dormir que en una actitud quasi humana jeia de panxa enlaire sobre la catifa del peu del llit, mostrava dues inicials que, quan la camisa era habitada, coincidien amb els batecs arrítmics del cor del senyor Soler.

Res de particular oferia la disposició de les lletres. Tampoc el dibuix de les mateixes no presentava cap accident notable. Llur color esblaimat per les rentades i un relleu gelatinós al tacte, feien pensar en les lletres de pasta per a sopa que a voltes posaven rètols inintel·ligibles sota el pèl dels bigotosos dels senyors a la Stradivarius Aguilar, tant en voga a l'època de la primera joventut del senyor Soler.

Aquestes lletres eren: una A i una S.

Qualsevol lector 1932 relacionarà les dues lletres amb una possible personalitat esportiva del misteriós propietari de la camisa.

—Ja tenim una pista! — deia tremolós—, es tracta d'un AS esportiu.

I s'errà de mig a mig.

Una llibreta xarolada que era al mateix temps, quadern de notes, mirall de butxaca, estoig de

pinta per alegrar els extrems del bigoti, i funda pels escradats, fixava amb caràcters gòtics, entre una nuvolada de ratlles finíssimes d'«adorno», aquest nom i cognom: **AVERTANO SOLER**

Som dins una escala rònega del carrer de Carders. Taules coixes, vidres entelats i llum d'estable.

—Iluminad, Señor, nuestro entendimiento...
—(Cor) Iluminad, Señor, nuestro entendimiento...
—Inflamad nuestra voluntad...
—(Cor) Inflamad nuestra voluntad...
—Para que podamos...
—(Cor) Para que podamos...
Etc., etc.

El cap d'esquila de la classe plena d'humitat i d'olor de clauveguera, era el noi Soler, el «Tano» Soler, per dir-ho a la manera del senyor Pérez, el mestre bronquític.

El pobre noi Soler, amb un pegat com una peça de deu cèntims a la galta, només sent el seu nom complet quan li pregunten la lliçó.

Llavors el «Tano» es converteix en un «A ver tano, ¿cómo andamos de geografía hoy?»

Tot això es detalla en aquest capítol per tal de posar una mica

d'ordre en el canemàs sobre el qual s'estiren els fils de la vida aparentment vulgar del nostre protagonista, i perquè quan al seu temps sigui clarificat tot el misteri que ara Alexandre Plana sobre l'afèr, no es trobi el lector en la trista situació de l'home que ha estat víctima del «timo» dels perdigons.

Si bé a consciència amaguem el present, no volem amagar res del passat del senyor Soler.

Un cop fora de l'escola i amb les mans sense pell de tants cops de palmeta que havia rebut, el noi va entrar d'aprenent en una impremta destinada a la fabricació d'etiquetes pels herbolaris.

El petit Soler es va prendre l'ofici tan a la valenta, que no va parar fins esdevenir propietari d'una pseudo-minerva.

Als divuit anys ja treballava pel seu compte i es passava les hores mortes fent etiquetes de fantasia i fins dormia amb la màquina sobre la tauleta de nit.

Els seus somnis més freqüents eren a base de lletres de colors tendres orlades de caps d'àngels bufadors sostenint llargues serpentes daurades amb les dents.

Així va passar tres anys.

L'exposició del 88 el va atrapar festejant amb la filla d'una pentinadora del carrer de Tantarantana, que per cert tartamudejava esgarriofosament.

Nosaltres sabem que habitava a l'esmentat carrer.

El malaurat Avertano, però, ho va ignorar sempre.

Quan la conversa era portada envers les seves particularitats domiciliàries i ella s'arrencava amb el «Tan-ta-ran-ta-tan-ta-ran-tan-tan», es feia fosc i ho havien de deixar per l'endemà.

... Una tarda, el jove Soler va tenir una pensada.

Va agafar la màquina d'imprimir, un paquet de fulls de paper de barba i deu pessetes en cèntims que constituïen tot el seu capital, i sense encomanar-se a Déu ni a Pich i Pon, ni prendre comiat de l'estorer que li havia donat sempre bons consells, ja me'l teniu dins la cistella del globus captiu, esperant el moment de poder dirigir amb precisió les seves escopinades damunt els edificis de més prestigi de la capital.

Perquè es deu de saber que una de les manies del senyor Soler, era, en aquells temps, la direcció i habilitat en projectar escopinades.

Tenia sobretot un domini absolut de l'escopinada de baix, i el divertia molt quan un senyor envenenat llegia el «Brusi», ferri passar les escopinades entre el diari i el nas.

I bé; voltat de personatges importants que saludaven la gent de terra amb barrets de copa, el senyor Soler va veure com les coses s'empetien i com el ventet feia vacillar la cistella entre cruiximents de jonc, d'una manera alarmant.

Tota la saliva que portava en dipòsit dins el buit de la galta esquerra, se li va fondre com per art d'encantament, i als pocs minuts la por li havia fet la boca tan resseca, que semblava envernissada d'fred.

Sense municions i entre fortes batzegades, va enlairar-se el globus lentament.

En aquest punt, una estrebada més forta que les altres va fer caure al fons de la cistella tots els

pasatgers. La minerva va aixafar treze ulls de poll.

En aixecar-se (no els ulls de poll sino els ulls dels navegants vuit-centistes), veieren astorats que la corda s'escorria com un cuc cap a terra i que el globus, com Catalunya després de l'Estatut, era lliure.

A mercè dels vents el globus s'allunyà dels paisatges familiars.

L'endemà passat l'aerostat, fet una figa, feia el darrer capbussó sobre una illa aparentment deserta.

Els ocupants, tots difunts, menys el senyor Soler, que per no portar el plastró de l'època havia pogut resistir la pressió atmosfèrica, varen restar coratjositament en el lloc de perill.

Al cap de vint minuts, en Soler (Avertano), a l'ombra d'una palmera, iniciava un nou tiratge d'etiquetes-anunci dels mitjons «Moltfort's».

Quan se li va acabar el paper de barba, el senyor Soler va comprendre que era un naufrag cent per cent.

Què fer?

L'illa era deshabitada. Per tant, no hi havia estorers ni filles de pentinadores.

En Soler havia perdut en pocs dies una sabata de gomes i dues lletres del seu cognom. Ja no «es trobava» Soler com abans. Només es trobava sol, molt sol...

Llavors pensà el que pensen tots els homes en casos semblants. Si al fons de la cistella hi havia un bon nombre de botelles buides, per què no posar-se en comunicació amb els seus semblants per

mitjà d'aquest procediment clàssic?

Llavors, aprofitant les etiquetes que servien per retolar productes de perfumeria d'aquell temps, comentava les seves impressions d'una manera laconica. Veia una rosa silvestre. Immediatament llançava a la mar una botella amb el rètol: «Flor de un día».

Un jorn que les aigües mostraven una furiosa tendència cap a Ponent, el enganxà l'etiqueta: «Quina corriente», afegint-li dos signes admiratius dels més admiratius.

Va passar un any.

En ple 1889, un matí aparegué davant l'esguard boirós del senyor Soler una forma hipopotàmica en direcció a la platja.

D'antuvi el bon senyor cregué que el globus havia decidit traslladar-se de lloc.

Era una forma blanca que emergia de la sorra.

Al cap de poca estona dansava follament.

Un grup de simis li tiraven cocos que en travessar l'aire feien un so semblant a: «classsss... ica».

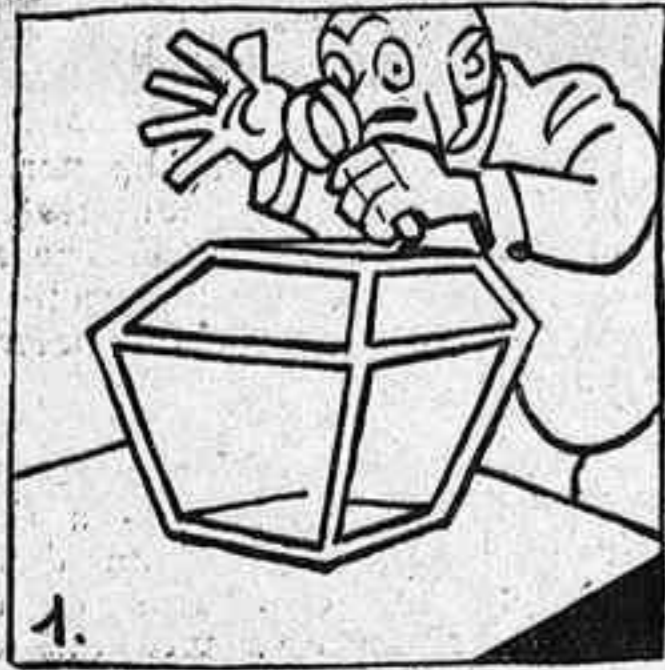
Aquella forma anà perdent vels, i collarets i pexines i moluscos i ostones que duia incrustades, i finalment aparegué una dona: era l'Aurea de Sarrià!!!

El senyor Soler encara fuig.

I renovant-se el miracle del pas de Jesús sobre les aigües, el nostre heroi pogué arribar a peu fins a la Barceloneta, on els seus parents, els de can Soler, ja li tenien un llimoll amb mongetes a punt de sofia.

(Seguirà el pròxim número.)

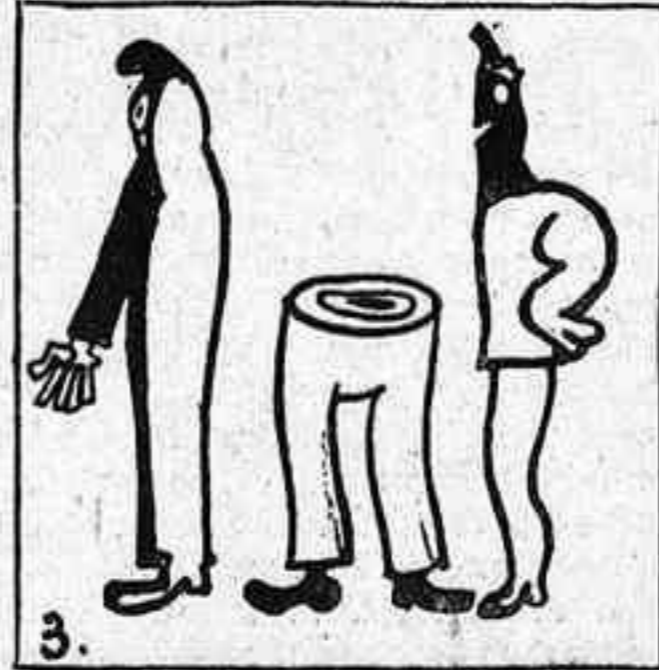
Auca amb versos i ninots de la cacera dels vots

1.-A les urnes, ciutadà, no et deixis ensarronar.

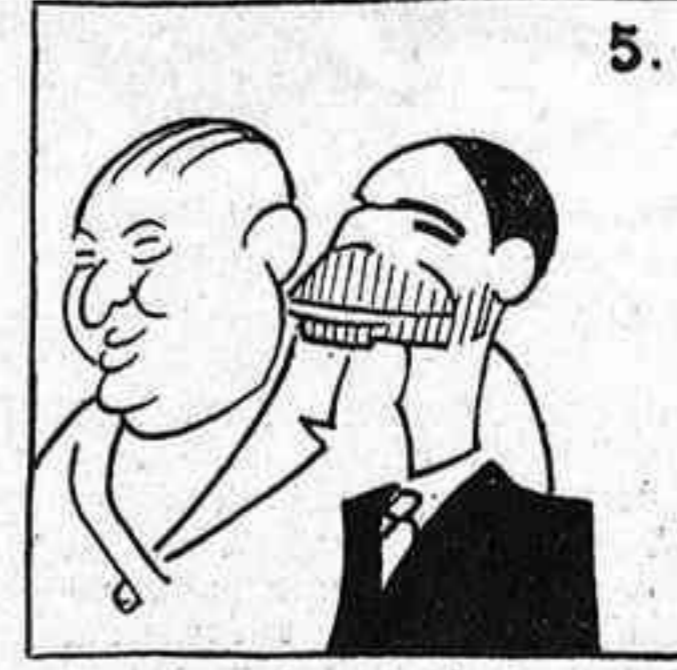
2.-Mira que hi ha molts programes que només són que camames.

3.-Es presenten mants partits llargs de cames i de dits.

4.-Els salvadors de la terra tots carreguen a l'Esquerra.

5.-Partit de joves molt fins, de Comès i de Lluhins.

6.-Té per líder en Companys (i que sigui per molts anys).

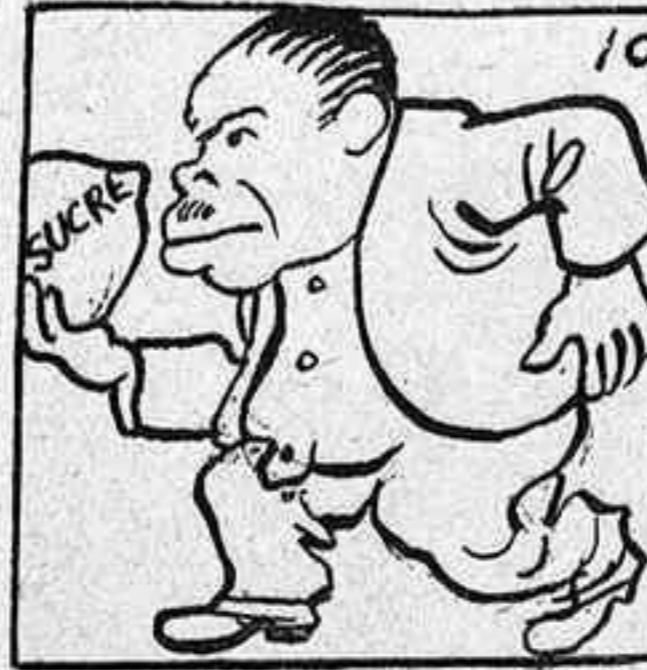
7.-Quan Macià ha obert els braços, comencen a venir «nassos».

8.-Hurtado, don Amadeu, els ha dit: aneu, aneu!

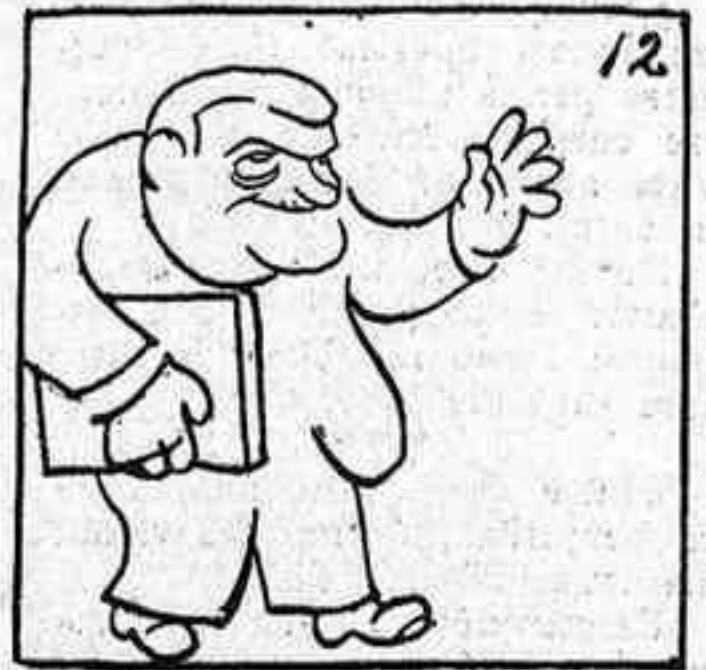
9.-I d'Oliver, don Nicolau, els ha dit: anau, anau!

10.-Sunyols i Ciutadanes... Aquests, no tenen manies

11.-I don Pere Coromines diu que sí amb paraules fines.

12.-En Carner no sap què fer i troba que ja està bé.

13.-No perden les esperances de fer noves aliances.

14.-L'Esquerra, amb afany inici, va remenant el melic.

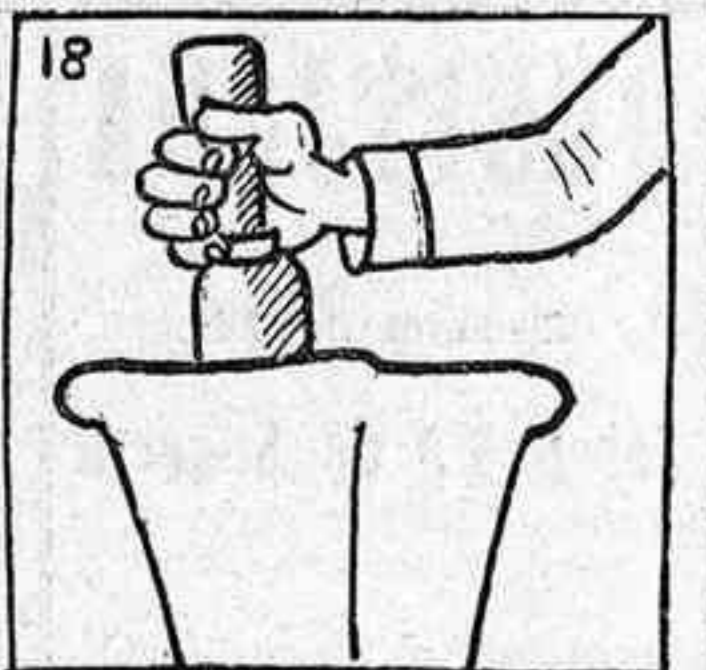
15.-I amb esquer de pinso i vares arreu troba bones cares.

16.-Els de la Unió Socialista tampoc no els perden de vista.

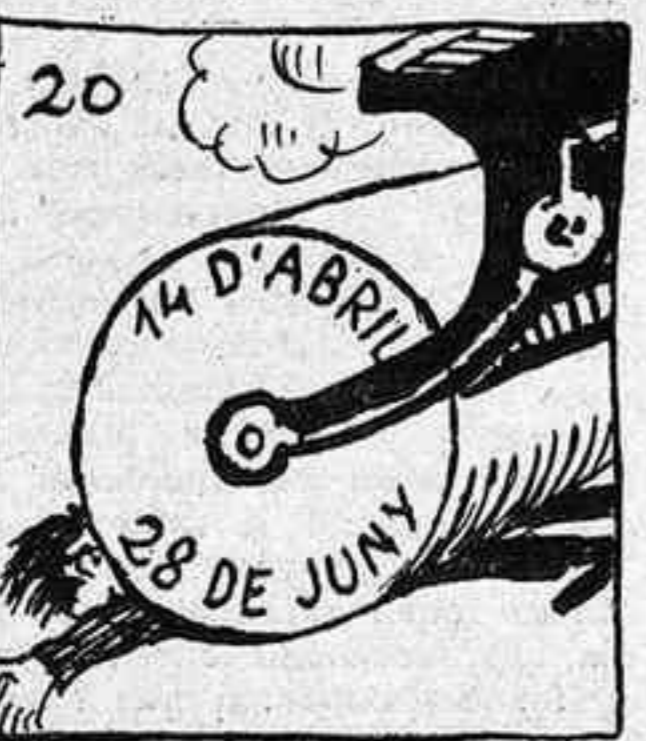
17.-Per llepar la confitura entren en candidatura.

18.-I es barregen amb l'Esquerra per no anar de cul per terra.

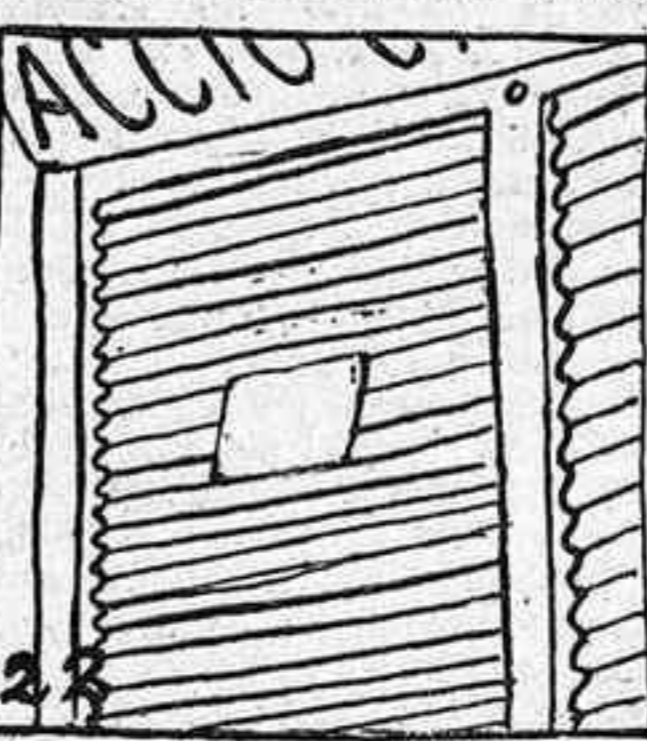
19.-Els de l'Acció Catalana diuen que no tenen gana.

20.-Amics de la democràcia i avessats a la desgràcia.

21.-Prenen deu mil precaucions per perdre les votacions.

22.-El senyor Macià els convida a engègà el partit a dida.

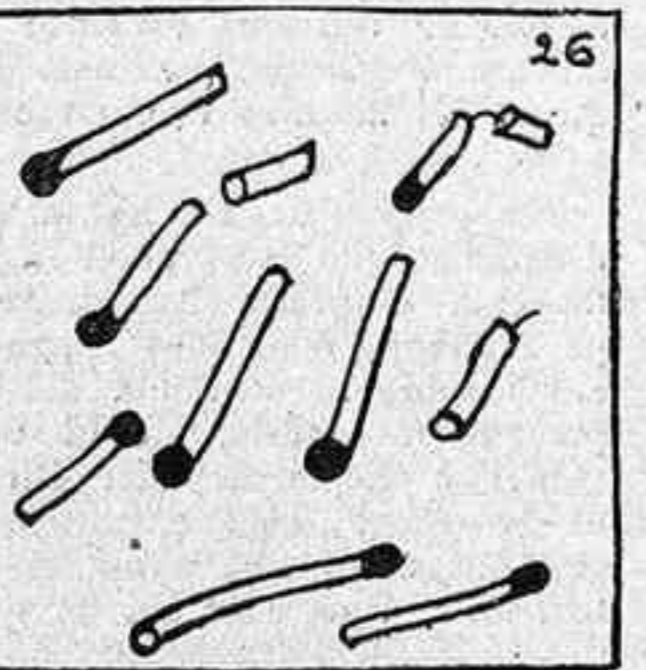
23.-S'estimen més la moral que l'olla municipal.

24.-I tots s'han juramentat per no tenir diputat.

25.-Els comunistes del BOC, són nens que no van enlloc.

26.-Dos Maurins, tres Miravittles i quatre mitges-cerilles.

27.-Seguint el pla quinquennal, per fumar no els falta un ral

28.-¿Què ens donaran per sopar els de l'Estat Català?

29.-Perquè d'Estats Catalans n'hi ha més que dits a les mans

30.-Els més autèntics mussols són els de «Nosaltres Sols».

31.-Milianus, Pichs i Giralts i altres neules radicals.

32.-Uns quants Jesusus Ulleds i després vindran els pets.

33.-Són gent que llur únic mòbil és passejà amb automòbil.

34.-Els morts d'en Santamaria votaran amb alegria.

35.-Fan la seva propaganda amb un posat de baranda.

36.-«Nosotros somos los puros», diuen remenant els duros.

37.-Federals, «Extrema Izquierda», i tot plegat, quina merda!

38.-Baltontín i Barriobero i altres enemics del clero.

39.-Són de la pell d'en Lerruix i tothom els hi diu: uix!

40.-De capellanesca plàtica neix la Unió Democràtica.

41.-La formen Jover, Carrasco, i un tal Masferrer (quin asco!)

42.-Tots tres passen el rosari amb llur únic partidari.

43.-A «La Veu», Lluís Duran, diu que tot s'ho menjaran.

44.-I en Pellicena i Camacho sembla que estigui borratxo.

45.-De Besalú ve en Cambó i de l'hort en Casabó.

46.-Contemplant aquest programes l'electò es sega de cames.

47.-Passa penes i «amargures» llegint les candidatures

48.-I no sap si anà a votar o si fer-se retratar.